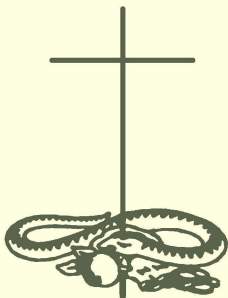

DE SÉGUR

A KÍSÉRTÉS ÉS A BŰN

SZALÉZI MŰVEK

LELKIÉLET KISKÖNYVEI

58. Newman—Szunyogh

NAGYPÉNTEK

104 oldal, alapár 1.50 P

59. Mentés Mihály

JEREMIÁS SIRALMAI

56 oldal, alapár 1.— P

60. Endrefalvy Ottó

LÉLEKÚJULÁS

80 oldal, alapár 1.50 P

61. Dezső István

A NYOLC BOLDOGSÁG ÉS A SZENTATYÁK

70 oldal, alapár 1.20 P

62. Erdey Ferenc

AZ ENGESZTELÉS SZENTJE

130 oldal, alapár 2.— P

A KISÉRTÉS ÉS A BŰN

LELKIÉLET KISKÖNYVEI

66

DE SÉGUR

A KISÉRTÉS ÉS A BÚN

**GYAKORLATI TANÁCSOK
AZ IFJÚSÁG SZÁMÁRA**

SZALÉZI MŰVEK

Nihil obstat. Carolus Szitkey Soc. Sal. censor dioecesanus. — Imprimatur. No. 3400/1945. Vacii, die 10-a Octobris 1945. † Josephus Episcopus.

De Ségur Louis Gaston gróf, francia hitbuzgalmi és hitvédelmi író (1820-81). Pap lett, és bár 1853-ban megvakult, messzeható lelkipásztori és irodalmi tevékenységet fejtett ki. Munkái számos nyelven és sok kiadásban jelentek meg. Magyar nyelven ez a kis könyv az első.

Szalézi Művek, Don Bosco nyomda, Rákospalota
(Felelős: Kenéz János.)

A bűn

Van lelkednek egy ellensége, drága fiacskám, elkeseredett, gonosz ellensége. Hogyan lehet az? Sohasem ártottál senkinek, hogy lehet hát ellenséged? Hallgass ide, majd megérted. Jézus, Isten Fia, aki emberré lett a mi örök üdvösségünkért, a menny és a föld törvényes Ura és Királya. Minden ember hódolattal, imádással, szeretettel tartozik az Ő istenségének.

Jézus, az Istenember a világ kezdetétől fogva Ura az angyaloknak, azok pedig úgy szerették, úgy imádták Őt, mint Istenüket, és engedelmeskedtek Neki mint legfőbb Uruk-nak. Illetőleg részben engedelmeskedtek, részben fellázadtak. A láza-

dók vezére az angyalok karának fedelme, az, akit a Szentírás Lucifernek, a világosság Angyalának nevez. Lucifer volt a leghatalmasabb angyal, fölötte csak maga az Úristen állt. Magas méltósága azonban kevélységre indította szívét, nem akarta alávetni magát Jézusnak, az Istenembernek, a világ jövődő Udvözítőjének. Fellázadt és egész sereg angyalt csábított magával, körülbelül az angyalok egyharmadát, mondja a Szentírás. Úgy cselekedet, mint az udvarmester, akit ura megbíz az udvari nép felügyeletével és javainak kezelésével, s aki a belé helyezett bizalmat hálátlansággal viszonzozza, meg akarja fosztani gazdáját jogaitól s a többi szolgát is megrontja, lázadásra ösztökéli.

A hű angyalok Szent Mihály vezérletével harcba szálltak a lázadókkal, s az isteni mindenhatóság fegyvereivel legyőzték, és az égből a pokolba taszították őket. Ettől kezdve

csak a hűséges szellemeket nevezik angyaloknak, a többieket, a lázadókat, a legyőzötteket démonoknak hívják, ami görögül gonosz szellemet jelent, vagy pedig ördögöknek, ennek jelentése pedig káromló. Lucifer maga az ördög, miként Jézus maga a Szentség. Ha az ördögökről beszélünk, minden külön megjelölés nélkül, ilyenkor Luciferre gondolunk. Lucifer harmadik neve sátán, azaz ellenség. A pokolból is állandóan hatást gyakorol az emberekre, s ez nem szűnik meg a világ végéig. Romboló, veszedelmes befolyásával voltaképpen hitünket teszi próbára. Jézus isteni segítségével, kegyelmével ellenállhatunk a sátánnak; Jézus nemcsak a mennyben lakik, de közöttünk él és üdvös hatást tesz lelkünkre. Megszentelő eszközei: az Egyház, az angyalok, a kegyelem és a szentségek, különösen a legméltóságosabb Oltáriszentség. Jézus velünk van, a sátán ellenünk. Folyik az elkeseredett küz-

delem. A sátán a te ellenséged, személyes ellenséged, értsd meg jól. Nyomban megmagyarázom neked, hogy miért.

Miért kísért meg bennünket az ördög?

A sátán a te ellenséged, mert személyes ellensége Jézusnak, aki benned él és lakik. A benned élő Jézus ellen harcol. Jézus életétől s szellemétől akarja megfosztani lelkedet. Látja, hogy Jézusé vagy, s ezért gyűlöl. Látja, hogy Jézus szeret téged, s el akar hódítani tőle.

A sátán féltékeny rád, mert féltékeny Jézusra. Nem bitorolhatta Jézus trónját a mennyben, arra törekszik tehát, hogy detronizálja a földön, kiragadja Őt szívünkből, a te szívedből, hiszen jól tudod, a keresztség kegyelme révén szíved Isten temploma lett. Lelked a mennyország egy darabja Jézus számára, szíved az

Ő szeretetének trónja, tested, melyet megszentelt a keresztség kegyelme, az Ő élő tabernákuluma. Ne csodálkozz tehát, hogy a sátán ellenséged, hiszen Isten ellensége. Inkább bátor harcosként készülj a küzdelemre. Minden keresztény ember Isten katonája. Jézus Krisztus a vezér, az angyalok az Ő testőrei, a keresztények pedig fegyvertársai.

A sátán célja az, hogy kiragadja Jézust szívbükből, és minél távolabb vezessen tőle. Ezért megkísért bennünket, vagyis mindenféle gonosz mesterkedéssel bűnre csábít minket. A bűn teljes szembehelyezkedés Istennel, aki bűnt követ el, aki szereti a bűnt, elhagyja Istent és Isten is elhagyja őt. Az ördög tehát azon van, hogy rosszra csábítson és felháztson Jézus ellen, aki jót akar nekünk, s az örök üdvösséget adja lelkünknek.

Amint látod, fiacskám, a kísértés mindenképen rossz és pokoli dolog.

Az ördög részéről szörnyű káromlás Isten ellen, Jézus ellen, kísérlet Isten elárulására; velünk szemben nem más a kísértés, mint a gonosz lélek aljas féltékenysége, aki azt akarja, hogy hozzá hasonlóan kegyvesztettek legyünk, elveszítsük üdvösségünket, lelkünk világosságát, tisztaságát, miként ő is elvesztette lázadásával.

Gazfickó a sátán és hazug. Látja, hogy a mennyország útját akarjuk járni itt a földön és dühében, irigységében magával akar rántani a romlásba.

Amikor megkísért az ördög, fiacskám, voltaképen így szól hozzád: Lásd, én áruló vagyok, akarsz-e olyan lenni, mint én? Gyűlölöm Istent, akard-e velem együtt gyűlölni te is? Bűnben és örök kárhozatban élek, akarsz-e idejutni te is? Ostoba, esztelen vagyok, önként fosztottam meg magamat a mennyei boldogságtól, akarsz-e te is ostoba lenni? Nos, ha akard, hallgass rám és tedd az, amit

én sugalmazok szívednek. — Látod, fiacskám, ez a kísértés. Csokoládéba rejtett méreg, melyet az ördög állít képzeleted elé, s ha megkóstolod, véged van. Lényege a bűn, s ennek következménye, a kárhozat, az örök boldogtalanság. A kísértés a jámborság ellentéte, mely békét, örömet, reményt, édes boldogságot és majdan örök mennyei jutalmat ad lelkünknek.

Kísértésed van? Mos már tudod, hogy a sátán ösztökél a bűnre. A kísértésnek csalhatatlan ismertetőjele van: olyan cselekedetre akar rávenni, amely ellentétes Isten parancsai-
val, vagy az Egyház törvényeivel és szabályaival, vagy valamely keresztény erénnyel, vagy pedig törvényes fölötteseink akaratával.

Hogyan kísért meg az ördög?

A kísértésnek két módja van: közvetlen vagy közvetett. Első esetben maga az ördög sugall lelkünknek rossz,

becstelen, hitellenes, vallásellenes, reményellenes, szeretetellenes gondolatokat; szemémetlen, tisztátalan gondolatokat; bosszúálló, a szelídséggel, engedelmességgel ellentétes gondolatokat, egyszóval a keresztény erényekkel ellentétes indulatokat.

Más esetben — s ez a gyakoribb eset — társaid, a környezetekben lévő személyek és tárgyak az ördög kísértésének eszközei. A sátán csalétekül használja fel ezeket a dolgokat, mint a halász, aki hálójába csalogatja az elővigyázatlan halakat.

Sokszor egy rossz pajtás, trágár könyv, rossz példa a csalétek, mely bűnre csábítja az ifjúságot; olykor a szülők vagy nevelők ostobasága, példája adja az alkalmat a kísértésre. Ezekhez a szerencsétlenekhez szól Isten Fiának átka: „Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, kik énbennem hisznek, jobb volna annak, hogyha malomkövet köténének nyakára és a tenger mélysé-

gébe merítenék." Jegyezd meg, fiacskám, hogy sohase adj másoknak alkalmat a bűnre! Légy mindig Jézus eszköze, aki általad akarja megmenteni és megszentelni testvéreidet, de ne légy a sátán csaléteke, aki kárhózatba akarja vinni őket!

Ha tehát megkísért a sátán, akár közvetlenül, akár mások révén, akár a körülötted lévő teremtmények vagy tárgyak segítségével, úgy cselekszik, mint a rablóbanda vezére, aki megtámadja a gyanutlan utasokat: olykor maga a vezér a gyilkos, máskor viszont bűntársait küldi maga helyett, hogy elvégezzék, amire egyedül nem volt képes. Őrizkedjünk az ördög bűntársaitól, szövetségeseitől, akiket itt is, ott is megtalálunk életünk veszedelmes útján.

Az ördögnek három jól bevált eszköze van a csábításra: a három rossz kívánság.

Az eredeti bűn következtében hajlamosak vagyunk a bűnre; különösen

három fajta rossz kívánság fészkelte be magát lelkünkbe. Az első: bűnös és rosszra hajló érzéki vágyaink ki-elégítése, a torkosság, puhaság, restség s a meg nem engedett érzékiség. A második: a vagyon s a világi javak szerzésének vágya. A harmadik: a földi dicsőség, megtiszteltetés vágya; ezért várjuk oly mohón mások dicséretét és mindazt, ami hiúságunkat, önszeretetünket táplálja.

Ezeket a veszedelmes hajlamokat használja fel az ördög, ezen a három nyitott ajtón át igyekszik szívünkhöz férkőzni. A mi kötelességünk tehát az, hogy jól vigyázzunk szívünkre, be ne juthasson oda, s ha az ellenség az egyik kapun támad, kergesük el azonnal imával és Isten erejével.

A három rossz kívánság közül rendszerint az egyik nyilvánul meg erőteljesebben a lélekben. Ez az ember jellemétől függ. Mindenkinek van gyenge pontja, erre összponto-

sítja az ellenség minden erejét, hogy bűnre csábítson bennünket. Nagyon fontos, hogy tudjuk, melyik a mi gyenge oldalunk, uralkodó szenvedélyünk. Vizsgáld meg tehát, fiacskám szívedet, és kérd meg gyóntatódat, segítsen önmagad megismerésében. Azután összpontosítsd minden erődöt erre a pontra.

Ha az ördög nem tehet egyebet, szüntelenül kisebb kísértésekkel gyötör bennünket; abban reménykedik, hogy kifáraszt, elkeserít minket, meggyűlölteti velünk az erényt, és szembeállít Istennel. Ilyen kísértések például a lelkiismeret kisebb nyugtalansága, szomorúság, aggályosság, mely minden komoly ok nélkül kínozza a lelket; ilyen kísértés még a kedvetlenség az imában, a szentségtől való idegenkedés, az a vágy, hogy megismételjük régi gyónásainkat lelkiatyánk tanácsa ellenére. Az ilyen kisebb kísértések különösen a vallásos fiúknál gyakoriak. A gonosz

lélek tűszúrásai ezek, viseld őket türelemmel, és ne vedd egyiket sem túlságos komolyan.

Lássuk most már, mi a gonosz szellem taktikája a bűnre való kísértésben.

A kísértés alkalmával kicsinynek, jelentéktelennek tünteti fel a bűnt és azt a gondolatot sugalmazza, hogy később úgyis meggyónhatod. A bukás után persze frontot változtat. „Milyen szörnyű az a súlyos bűn, melyet elkövettél! — mondja. — Szégyen az ilyet meggyónni.” Ez az ördög taktikája. A bűn előtt nemtörődomség, vakmerő bizakodás, a bűn elkövetése után csüggedés, szégyenkezés és kétségbeesés. Te azonban éppen az ellenkező módszert kövesd. Félj, irtózz a bűntől, mielőtt elköveted, ha pedig mégis beleestél volna, ne ess kétségbe; kelj fel azonnal és ne veszítsd el feltétlen bizalmadat Isten jóságában és irgalmában. Ne feledkezz meg erről soha.

Melyek a legveszedelmesebb kísértések?

Mindenekelőtt a leghevesebbek. Világos, hogy a nyílt, heves támadás ellen nehezen tudunk védekezni. Olykor szinte úgy érezzük, minden elveszett. Az ilyen kísértések azonban igen ritkák; különösen veszedelmesek persze akkor, ha a gonosz lélek gyenge oldalunkat támadja.

Veszedelmes kísértések azok is, amelyek bár csekélységre, de tiltott dolgokra vonatkoznak. Itt is érvényes az a közmondás, hogy a tiltott gyümölcs a legédesebb. Ez a vágy mindinkább befészkel magát a lélekbe. Igen veszedelmesek még a rossz szokások, a puhaságra, felületességre, könyelműsége, önzésre, hiúságra vala hajlam; a nap-nap után ismétlődő kisebb engedmények a tisztaság tereén s a mindennapi kötelességek teljesítésében; egyszóval a gonosz lélek apró, szinte észrevétlen mozdu-

latai, melyekkel szeliden, zökkenő nélkül a súlyos bűn lejtőjére juttatja az embert.

Az ilyen kísértések és lelkiállapotok sokszor hetekig, hónapokig vagy hosszú évekig tartanak; úgy szivárognak be, mint a víz az épület alapfalába, s biztosan ledöntik, ha itt az ideje.

A gonosz szellem tehát legtöbb esetben ravaszul, lassankint őrlí meg a lelket, és jaj a léleknek, ha idejében fel nem eszmél, ha gyóntatója vagy egy hűséges barátja fel nem rázza kábultságából! Fiacskám, ajánlom, légy résen az ilyen kísértésekkel, veszélyekkel szemben.

Vannak még más eléggé veszedelmes kísértések is, melyeket egy szóval foglalhatunk össze: a csüggedés kísértései. A gonosz ellenség egyik szokásos taktikája ez. Szalézi Szent Ferenc mondja: „Ez a legrosszabb kísértés.” Ha az ördög odáig juttat, hogy elveszítjük bátorságun-

kat, és eltérünk a jó útról, elérte célját.

Ha hosszú utat teszünk meg hó és jég között, különös levertség, majd álmoság vesz rajtunk erőt; jaj nekünk, ha engedünk ennek az érzésnek! Biztosan megfagyunk. Így cselekszik a sátán is. A szomorúsággal, a csüggedéssel próbálja elaltatni akaratunkat, megbénítani erőnket, hogy letérjünk az erény útjáról. Ha ez sikerül neki, végünk van. Igaz, nyomorultak vagyunk, de azért sohase csüggedjünk el, sohase fáradjunk el Isten szolálatában.

A kísértésnek mindig ellenállhatunk

Az Úr sohasem engedi meg, hogy erőnkön felül szenvedjünk kísértést. Ez tökéletesen biztos, hitünk tanítása, s aki ellenkezőjét állítja, eretnek.

Isten az Ő kegyelmét mindig szükségleteinkhez szabja. Isten jó Atyánk;

gyermekeitől nem követel többet, mint amennyit adni tudnak, és nem rak rájuk olyan terheket, melyek meghaladják erejüket.

Először is biztosak lehetünk, hogy mindig több erő áll rendelkezésünkre, mint amennyi ellenségünk legyőzéséhez szükséges, bármilyen heves is a támadás. Ha az ördög mázsányi súlyt rak a vállunkra, az Úr, a mi Atyánk annyi erőt ad, hogy másfél-mázsányit is elbírhassunk, ha az ördög megkettőzi a terhet, az Úr megkettőzi erőnket és így tovább. Tehát mindig elegendő kegyelmet ad, hogy diadalt arathassunk az ellenségen. Ha nem így lenne, Isten volna felelős bukásainkért, s a bűnbeesés után joggal mondhatnánk Istennek: „Talán az én bűnöm ez? Nélküled semmit sem tehetek, Te pedig nem segítettél eléggé.”

Légy nyugodt, drága fiacskám, Isten kegyelme sohasem hagy el az ellenséggel vívott küzdelemben. Jó Atyád

van a mennyben s barátod az Üdvözítő Jézus. Nélkülük természetesen semmit sem tehetsz, de velük mindent megtehetsz, mindent. Jézus nem hagy el soha, hiszen Ő váltotta meg lelkedet, és azt akarja, hogy üdvözlj; ha Ő veled van, nem kell félned semmitől, sem a sától, sem szövetségeseitől, fogjanak bár össze valamennyien ellened. Jézus neked is azt mondja, amit Szent Pálnak mondott: „Elég az én kegyelemem, mert az erő az erőtlenségben lesz teljesség.” Aki elbukik a kísértésben, maga a bűnös, mert nem kérte idejében Isten segítségét.

Hogyan előzhetjük meg a kísértéseket?

A kísértéseket sokszor meg is előzhetjük. Tíz kísértés közül hetet a magunk könnyelműségének köszönhetünk. Ugyanaz áll a lélekre, ami a test egészségére. A betegségek is legnagyobb részben rendetlen, helytelen

életmódunknak tulajdoníthatók. El akarod kerülni a lelki küzdelmek nagy részét? Légy óvatos. Örködj ér-
zékeiden, képzeleteden, kerüld a bűn-
alkalmakat. Ha az egér tudná, hogy
a macska a lyuk bejáratánál lesel-
kedik rá, biztosan nem menne ki
búvóhelyéről. Légy te is körültekintő,
mert ellenséged lesben áll, hogy le-
csapjon rád. Kerüld a veszedelmet,
sőt még a veszedelem látszatát is. Az
okosság a bitonság szülőanyja, tartja
a közmondás.

Hogyan vélekedél az olyan ember-
ről, aki csodálkozik, hogy mindig
részeg és nem tud uralkodni szenved-
élyén, holott sohasem utasítja visz-
sza, ha itallal kínálják? Hasonló a
lélek helyzete is, ha sohasem utasítja
vissza képzeletének csapongását. Agya
megrészegedik a képzelet tisztátalan
képeitől, s így nem csoda, ha elbu-
kik. Önmagának köszönheti szeren-
csétlenségét. Tulajdon ártatlanságát
csak tulajdon bűne által veszítheti

el az ember. „Ki a veszélyt szereti, elpusztul abban“, mondja a Bölcsesség Könyve. Vigyázz tehát képzeletedre.

Még ennél is nagyobb óvatosságra van szükségünk társaink és olvasmányaink megválasztásánál. Fiacskám, bárki légy is, bárhonnán származzál is, sohase barátkozz olyan fiúval, aki lelked ellensége, Isten ellensége. Milyen igaz ez a közmondás: „Mondd meg, kivel barátkozol s megmondom, ki vagy.“ Egészen biztos, hogyha szabadgondolkodású, rossz erkölcsű pajtásod van, nemsokára te is követed példáját. Ha barátod vallásgyűlölő, vagy vallásilag közömbös, a te hited is meggyengül, és erényeid is veszendőbe mennek.

Válogasd meg gondosan barátaidat. Ne csupán külső tulajdonságait vedd tekintetbe, mert a szép külső, ragyogó modor igen sokszor belső nyomorúságot takar. Győződj meg életmódjukról, jellemükről, be-

csületességükről. Ilyen módon sok veszedelmes kísértést kerülhetsz el, és döntő irányba terelheted életedet.

A könyvek, bár papírból vannak, ugyancsak barátaink, és pedig jó vagy rossz barátaink. A könyvek hordozható pajtások, mindig készen állnak, hogy szóljanak szívünkhöz, képzeletünkhöz, elmondják mindazt, amit tudnak, jót vagy rosszat sugalmaznak lelkünknek.

Ezeket a barátokat is válogasd meg gondosan. A rossz könyv mérge a házban. Akarod-e, hogy kezed ügyében legyen a mérge, mely meggyilkolhatja ártatlanságodat? Gondold meg, hogy korodnál fogva nem rendelkezel még a szükséges ellenméréggel, s hogy egyetlen rossz könyv megrendítheti hitedet és kikezdhethi erényeidet. Légy tehát óvatos. Amit a könyvről mondtam, ugyanaz áll az újságokra is. A különbség csak abban van, hogy a rossz, istentelen vagy erkölcstelen

könyv olyan méreg, melyet egy hajtásra iszol ki, a rossz újság viszont kortyonként adagolja a mérget, s így még biztosabban megfertőzi a lelket.

A rossz pajtások, rossz könyvek és újságok az ördög modern fegyverei, melyekkel hatásosan támadja a hitet és a jóerkölcsöt a vigyázatlan, tapasztalatlan lelkekben. Végezz lelkiismeretvizsgálatot ezen a ponton, és szabadulj meg a méregtől és mindentől, ami gyanúsnak tűnhetik. Isten az első és lelked üdvössége.

A kísértések megelőzésének harmadik, igen hasznos módja a munka és a jócselekedetek. Foglald el magadat becsületos, hasznos tevékenységgel.

A szorgalmas, becsületos munkával elfoglalt ifjút csak egy ördög kísérti meg, a tétlen lelket többszáz. A tétlenség tágra nyitja a kaput a kísértések, különösen tisztátalanság kísértései előtt. A munka, az elfoglalt-

ság viszont biztonsági zár, mely távoltartja a lélektől a zavaró képek legnagyobb részét.

A munka és a jócselekedet különben is erőt és derűs lelkiületet ad, mely kitűnő fegyver bármiféle kísértések ellen. Mindezt tapasztalat és megfigyelés igazolja. Ezért veszedelmes a gyermekekre az iskolai szünidő. A rendszeres elfoglaltság teljes vagy részleges hiánya még a jó gyermekek lelkét is sok kísértésnek és bukásnak teszi ki, viszont a munkás élet megóvjá ártatlanságukat.

Isten jelenlétének tudata is nagyszerű eszköz a kísértések elkerülésére. „Imádkozzatok — mondja az Úr Jézus — hogy kísértésbe ne essetek.” Sok szent ajánlja Isten jelenlétének tudatosítását a kísértések megelőzésére. Ha igazán átélnök azt a mély igazságot, hogy Isten lát bennünket, könnyen ellentállhatnánk már a legelső kísértésnél. Ha mélyen emlékezetünkbe vésnök ezt a gondo-

latot, sohasem vétkeznénk, mondta az arsi plébános.

A sátán ritkán merészkedik az olyan lelkek közelébe, akik az összedettség s az imádság révén folytonos egyesülésben élnek Jézussal. A jámbor élet erős fegyverzet, mely megvéd az ellenség támadásától, vagy legalább is csökkenti annak heveségét. Ha tehát győztesen akarsz kikerülni a harcból, öltsd magadra a jámborság, az ima, a szentségek páncélját.

Végül még két dolgot ajánlok a kísértések elleni védekezésre: az alázatosságot és a szent derűt.

A sátán és ördögi bandája menekül az alázatosságtól. Csak a gőgös, hiú, kevély lelkeket szeretik. Az alázatosakkal nem tudnak boldogulni. Inkább azokat kísértik meg, kik öntetszelgő, hiú gondolatokkal foglalkoznak. Az ilyen lélek biztos zsákmányuk.

A szent derű, a tiszta, keresztény

öröm, mely a jó lelkiismeretből fakad, ugyancsak bevált eszköz a kísértések megelőzésére. A gonosz lélek egyik legkitűnőbb szövetségese a szomorúság; a derű viszont elűzi az ördögöt, mint a hajnal az éj sötét-ségét. Az öröm csodálatos erőt és rugalmasságot ad a léleknek a harcban. Ellenben a szomorúság csüggedésre vezet, s ez megnyitja az utat a kísértések előtt. De ne téveszd össze az egészséges örömet és vidámságot a bohóckodással, s a minden áron érvényesülni akaró szellemeskedéssel. Az igazi vidámság, öröm mindig a szívből fakad, viszont a bohóckodás az illetlen, hangoskodó jókedv s az ostoba szellemeskedés hiúságból és feltűnési vágyból. Az ilyen vidámság nem Istentől való, s nem az ő szándékait szolgálja.

Ha egy fiú szomorú, mélabús, az mindig rossz jel; vagy testi vagy lelki egészségében van a hiba. Óvd meg hát, fiacskám, a szent vidámsá-

got szívedben, s akkor visszaverheted az ellenség minden csapását.

Hogyan küzdjük le szenvedélyeinket?

A betegséget nem tudjuk mindig megelőzni, de a kísértéseket sem. Kellő óvatossággal sokat elkerülhetünk, de akadnak olyanok is, amelyek váratlanul lepik meg lelkünket. Ilyenkor nem tehetünk egyebet, igyekszünk alkalmas eszközök, gyógymódok segítségével megküzdeni velük. Szeretnék néhány jótanácsot adni neked, fiacskám, erre vonatkozólag; hosszú élet tapasztalatainak gyümölcsei ezek.

Mindenekelőtt fontos, kedvesem, hogy ne félj túlságosan a gonosz lélektől, és vedd meg kísértéseit. El sem tudod képzelni, milyen fontos ez a szabály. Ha félsz a kísértőtől, az biztosan föled kerekedik és könnyen elbánik veled, ha viszont megvetően elutasítod, ha nem méltatod figyelemre, összezsugorodik.

Igy kell cselekedned minden kísértésben, de különösen a hit és a tisztaság elleni kísértésekben, s a csüggedés kísértéseiben. A legelső támadásnál mondjad határozottan: „Távozz tőlem, sátán! Hagyj békében, hiszen hazudsz!”

Utasítsd el azonnal; az a legveszedelmesebb eljárás, ha vitába bocsátkozol az ellenséggel. Taposd el nyomban a kígyó fejét; ha az elpusztult, a kísértés vihara hamarosan elül szivedben.

Szent Antal kísértései híresek lettek a szentek történetében. Ő bizony fittyet hányt az ördögnek, s így szólt hozzá: „Látod, egyáltalán nem félek a támadásaidtól. Ha még százszor erősebb lennél is, akkor sem tudnál megfosztani Jézus szeretetétől!”

Utánozd, fiacskám, Szent Antalt és bánj a gonosz szellemmel úgy, mint a kutyával, mely megugat az utcán.

Ha elköveted azt az ostobaságot és meghallgatod, ha félsz tőle, ha vitába szállsz vele, rosszul jársz; ha ellenben tovább haladsz utadon, megveted sugallatait, oda sem hallgatsz rá, megzavarodik és visszavonul. A sátán gőgös, tehát mindennél jobban kerüli a megvetést.

Higgy a tanácsaimnak: ne félj az ördögtől és lehetőleg ne foglalkozz vele.

Nem elég azonban, ha visszautasítod a sátánt. Erős és tartós kísértés esetén az is fontos, hogy tüstént egyesülj oltalmazóddal, Jézussal, aki mindig jelen van a hűséges lélekben. Hívd segítségül Udvözítődet; mondd ki szent nevét és a Szűzanya nevét: „Jézus, Mária!” Ez a két név a pokol legnagyobb rémülete. Mondj Jézusodnak néhány szerető, bizalmas szót. „Jézusom, szeretlek, ments meg! Jézusom, Istenem, ments meg a bűntől! Segítő Szűz Mária, oltalmazz!”

A Jézussal és Máriával való meg-

hitt és állandó egyesülés nagyszerű fegyver, kitűnő orvosság minden kísértés ellen. Jézussal mindent megtehetsz és nincs mitől félned; nélküle viszont veszve vagy. Élj Vele és Mellette, s légy bizalommal; miértünk, emberekért győzte le a sátánt és a világot.

A keresztvetés, különösen ha szenteltvízzel végezzük, ugyancsak hatásos fegyver az ördög ellen. Valahányszor kísértésed van, vess keresztet, mert a kereszt a világ megváltásának és Jézus Krisztus ellenségeink fölött aratott győzelmének jele. Ha feltűnés nélkül teheted, végezd a keresztvetést úgy, mint a tempóban, homlokodat és melleidet érintve, ellenkező esetben csak melleidet jelöld meg. Az emberek nem veszik észre, de annál inkább észreveszi ellenséged, aki miatt ezt a hitvalló cselekedetet végezted. Az ördög nagyon szívos — mondta nevetve az arsi plébános — de nem olyan erős, mint

hinnők. Sokszor egy keresztvetés is elég, hogy elkergezzük.

Szent Teréz különösen a szenteltvíz használatát ajánlotta, főként a tisztaság elleni kísértésekben.

Annyi bizonyos, hogy az alkalmas időben végzett ima a legjobb orvosság a kísértések ellen, de azért nem várhatunk mindent Istentől. Nekünk is együtt kell működnünk kegyelmével, különösen egyes esetekben. Tereljük el figyelmünket a kísértéstől valamilyen elfoglaltsággal, testi munkával, beszélgetéssel, amire éppen alkalmunk van. A magány, a csend olykor a legrosszabb eszköz; sokkal jobb, ha beszélgetünk, tréfálkozunk, játszunk, énekelünk, írunk, vagy akár eszünk. Mindezek hasznos ellenszerek a heves kísértések ellen. Különösen az ifjú lelkek számára alkalmas védekezés a külső elfoglaltság. Az ördög unatkozik, türelmetlen lesz, ha magára hagyják, és inkább elmegy. S akkor elértük célunkat.

Végül pedig, súlyos kísértés esetén, ha a közönséges eszközök nem válnak be, s az ördög semmiképen sem akar elereszteni, ne habozzunk, s ha lehetséges, forduljunk azonnal gyóntatónkhoz. Fiacskám, tárd fel lelkiatyád előtt szívedet, melyet ki-merített a harc, letört a sikertelenség, és kérd az ő tanácsát és buzdítását.

És járulj teljes bizalommal a szentségekhez. A bűnbánat szentsége és az Oltáriszentség két hatalmas fegyver a végső veszedelemben; ettől a két szentségtől fél a sátán leginkább, tehát feltétlen bizalommal folyamodhatsz ezekhez. Az Oltáriszentség a mennyei kenyér, mely megerősíti a lelkeket a küzdelemben. Jézus azért alapította — mondja a tridenti zsinat, — hogy megóvjon bennünket a halálos bűntől és megszabadítson mindennapi bukásainktól. Nagy veszély idején komoly cselekvésre van szükség; siess tehát habozás nélkül

Üdvözítődhöz. A gyakori szentáldozás lelked lebiztosabb támasza. Gyakran láthatunk olyan fiúkat, akik a pokoli ellenség legerősebb támadásai ellenére is megőrzik tisztaságukat a gyakori szentáldozás segítségével.

A kísértés nem bűn

Vannak fiúk, akik azt gondolják, hogy ha kísértésük van, már bűnt követtek el. Ez tévedés. Bármilyen erős volt is a kísértés, ha nem adtuk beleegyezésünket, nem vagyunk bűnösebbek, mint bármelyik becsületes ember, aki visszautasítja társának tisztességtelen ajánlatát. A kísértés az a rossz, mely többé-kevésbé csábító alakban áll képzeletünk vagy értelmünk elé: bűn csak a beleegyezés, az akarat ténye lehet. Ha akaratunk visszautasítja a kísértést, nem vétkezünk, sőt megerősödünk az erényben.

Minden szentnek voltak kísértései,

sőt olykor borzalmas és erényeit komolyan fenyegető kísértései. Maga Jézus Krisztus, a szentek Legszen-
tebbje is három ízben szenvedett kísértést s ezekkel a szavakkal úzte el az ördögöt: „Távozz tőlem, sátán!” Hatalmas, isteni szó ez, mondjuk el mi is Jézussal, ha kísértésben vagyunk.

Szent Pálnak, a népek apostolának is szörnyű kísértései voltak. Szent Benedek, a szerzetesek atyja gyakran küzdött lelkének ellenségével. „Távozz, átkozott sátán — mondta ilyenkor — ne ösztökélj a bűnre; méreg az, amit kínálsz nekem; idd meg magad.” S ezt a módszert ajánlotta szerzeteseinek is.

Szent Bernát, Szent Domonkos, Assisi Szent Ferenc, Aquinói Szent Tamás, Szienai Szent Katalin, mind-mind szörnyű kísértéseket szenvedtek. Szent Katalint két hónapon át gyötörte ugyanaz a kísértés, nem segített sem ima, sem böjt, sem önmeg-

tagadás, sem szentáldozás, sem munka. Végül aztán az Úr maga szabadította meg tőle. „Uram — mondta ekkor a szent — hol voltál a vihar idején?” „A te szívedben, — felelte Jézus szeliden; — és elégedett voltam veled, mert láttam, hogy küzdöttél értem.”

Az összes szentek tanuságot tettek hűségükről a kísértések tüzeiben: Isten megengedte a kísértést, hogy próbára tegye hűségüket, alázatosabbá tegye lelküket és növelje érdemeiket.

A kísértés tehát nem bűn, mert nem vétkezünk, ha nem teszünk rosszat, vagy nem egyezünk bele szándékosan és tudatosan a bűnbe. A gonosz szellem dönget a kapun és felkínálja a bűnt: ez a kísértés. Ha szándékosan kinyitjuk a kaput, a mi hibánk, ha belép; ez a bűn. Ha azonban ellenállunk, hiába foglalkoztatja képzeletünket; tiszták maradunk.

Isten két okból engedi meg a kí-

sértést: egyeseknél büntetésből, többnyire pedig példaképen. Olykor büntetésből, mert kísértéseink régi bűneinkből merítik erejüket, s azokra emlékeztetnek minket; egyre jobban megútáljuk a bűnt és megtisztulunk a kemény küzdelemben, s a kísértés elhárítására végzett alázatos imával.

A küzdelem azonkívül erényeink próbája is lehet, miként a katona hősiessége is háború idején nyilvánul meg. Békében, a kaszárnyai életben minden katona egyforma, egyikről sem tudhatjuk, hős-e vagy nem. A kísértés ezenkívül megerősíti lelkünkben az erény gyökereit, miként a szélvihar is arra kényszeríti a fát, hogy mélyebben eressze gyökereit a földbe. A jóakarát a küzdelemben szilárdul meg; sohasem vagyunk alázatosabbak, engedelmesebbek, tisztábbak, hűségesebbek, mint az említett erényekkel ellentétes kísértések után.

Az arsi plébános így szólt egyszer a plébánia gyermekeihez: „ kísértés idején újítsátok meg határozottan keresztségi fogadalmatokat, ajánljátok fel Istennek a kísértés érdemét, hogy elnyerhessétek a kísértéssel elmentés erényt. Ha kevélységre érezték kísértést, ajánljátok fel az aláztosságért, ha tisztátalanságra, ajánljátok fel a szívtisztaságért, ha szeretlenségre, ajánljátok fel a felebaráti szeretetért. Ajánljátok fel kísértéseiteket a bűnösök megtéréséért és a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért. Mindez megzavarja az ördögöt, mert a kísértés ilyenformán ellene fordul. Ezért inkább békében hagy benneteket. Valóban ez a helyzet; a rosszra csábító kísértésből, ha akarjuk, még nagyobb jót: érdemet és erényt méríthetünk.”

Jegyezd meg tehát, fiacskám, ha nem engedsz a kísértésnek, legyen az még oly súlyos, nem szennyezi be lelkedet, sőt ellenkezőleg, a te

ellenállásod és Isten kegyelme azt is jóra fordítja. Megtisztulsz, megerősödöl az erényben, és közelebb jutsz a nagy jutalomhoz, mely a mennyországban vár rád.

A bűn

Ha engedünk a kísértésnek, vétkezünk, fellázadunk Isten törvényei ellen; úgy cselekszünk, mint a kevély angyalok, akik megvetették Isten parancsait, nem tisztelték akaratát. Ha vétkezünk, elszakadunk Istentől és az Udvözítő Jézustól.

A bűn lehet halálos és bocsánatos. Bűnt követhetünk el cselekedettel, szóval, gondolattal vagy mulasztással. A halálos bűn önmagában, vagy körülményei folytán súlyos, szándékosan és tudatosan elkövetett hűtlenség. Halálosan vétkezünk, ha teljes tudatában vagyunk a bűnnek, s a bűn súlyos voltának. Az ilyen bűn teljesen elszakít Istentől, megfoszt a

kegyelemtől és méltóvá tesz a büntetésre. A bocsánatos bűn is rossz dolog, de nem annyira súlyos és szándékos, hogy megfosszon a kegyelemtől és elszakítson Jézustól.

Hasonlíthatjuk a halálos bűnt az olyan betegséghez, mely ha meglep, teljes bizonyossággal sírba visz. A bocsánatos bűn viszont kevésbé súlyos bajhoz hasonló, mely kellemetlen és veszedelmes lehet ugyan, de azért nem foszt meg életünktől, s gyógyítható. Miként a test élete a lélekkel való kapcsolatától függ, s a lélek nélkül elpusztul, hasonlóképen a lélek élete Jézussal való kapcsolatától, vagyis a megszentelő kegyelemtől függ. A halálos bűn megfoszt a megszentelő kegyelemtől, elszakít Jézustól, megfosztja lelkünket az élet forrásától, miként a halálos betegség, illetőleg a halál elszakítja lelkünket testünktől.

Sokféle bűn van, s csaknem valamennyi lehet halálos és bocsánatos, a

rosszakarát és szándékoság foka szerint. Vétkezhetünk a hit ellen, az Istenbe vetett remény ellen, az isteni szeretet ellen, a felebaráti szeretet ellen, a keresztény erények ellen, állapotbeli kötelességeink ellen.

Mikor és hogyan lesz a bűn halálossá?

Ez nagyon fontos tudnivaló. Mindig vétkezünk, valahányszor olyasmit teszünk, mondunk, vagy gondolunk, ami tilos, vagy elmulasztunk valamit, ami Isten vagy az Anyaszentegyház törvényei értelmében kötelező.

A bűn akkor lesz halálos, ha jól tudod, hogy amit gondolsz, mondasz, vagy teszel, súlyos dolog és szigorúan tilos, azonkívül akkor, ha ezt a dolgot teljes akarati hozzájárulással, szabadon, a tilalom tudatában gondold, mondod, vagy cselekszed. E két feltétel nélkül a bűn nem lehet

halálos. Lássunk egy példát. Tudod, hogy egy bizonyos könyv indexen van, mert erkölcstelen, de te mégis elolvasod, mert kíváncsi vagy rá. Ez halálos bűn, mert megvan benne mindkét említett feltétel: a tilalom ismerete s a cselekvés szándékossága. Más példa. Elkövetesz valamit, ami csekélységnek tűnik előtted, s amikor elköveted, nem tudod, hogy súlyos és szigorúan tilos dolgot cselekszel. Ez nem halálos bűn, mert nem voltál a dolog súlyosságának s a tilalomnak tudatában. Ugyanez áll az akaratra is. Vegyünk egy példát. Egyik társad megsértett; te tudod, hogy a bosszúállás bűn és köteles vagy megbocsátani; ennek ellenére kitervezed és végrehajtod a bosszú művét (például súlyosan megrágalmazod társadat). Ilyenkor halálos bűnt követsz el, mert mindkét feltétel megvan: tudtad, hogy a bosszú és a rágalom bűn és akarattal követted el.

A bűn, a tilalom tudata s az akarat

szabad hozzájárulása, ez a halálos bűn két elengedhetetlen feltétele. Ha a kettő közül valamelyik hiányzik, a bűn már nem lehet halálos.

Lelkiismereted például olyan bűnt vet szemedre, melyet kora ifjúságodban követtél el. Az a bűn szándékos volt ugyan, de akkor még nem tudtad, hogy cselekedeted tilos és súlyosan erkölcsbe ütköző dolog. Az akarat tehát megvolt, de a tudatosság nem. Halálos bűn volt ez? Nem. Hiányzott az első feltétel: a tudatosság. Másik példa. Nem akarsz helytelen, illetlen, az isteni és természeti törvényekkel ellentétes dolgokra gondolni; adott esetben azonban mégis ilyen gondolat elragad; akaratod elfordul tőle, de az a gondolat mégis ott marad és megzavarja lelkedet. Tudod, hogy a gondolat rossz és tilos, és akaratod szeretné elhessegetni. Súlyos bűnt követtél el, amiért képeleted nem tud szabadulni tőle? Nem, mert akaratod nem egyezett

bele, bár a rossz gondolat továbbra is foglalkoztat. Egyszerűen kísértésről van szó s amint mondtam, a kísértés nem bűn; csak akkor lehet bűn, ha akaratod teljes és szabad hozzájárulását adta és gyönyörködik benne.

Értsd meg tehát jól: Valahányszor teljes és szabad akaratból olyasmit gondolsz, mondasz, vagy cselekszel, amiről tudod, hogy súlyos bűn és tilos dolog, vagy elmulasztasz valamit, amiről tudod, hogy Isten vagy az Egyház parancsa, halálos bünt követesz el. Ellenben ha olyasmit teszel, aminek súlyos vagy tilalmas voltával nem vagy tisztában, vagy pedig ha nem szándékosan teszed, nem vétkezel súlyosan.

Kiegészítésül jegyezd meg még a következőket. A halálos bűn elkövetéséhez nem szükséges, hogy így szólj magában: el akarom követni ezt a halálos bünt. Elég, ha pusztán megteszed holott tudod, hogy súlyos dolog, és Isten vagy az Egyház tör-

vényei tiltják. Mi, szegény halandók, rendszerint nem azért vétkezünk, mert mindenáron tiltott dolgot akarunk elkövetni — ez igazán nagy gonoszság lenne — hanem egyszerűen vétkezünk, amennyiben tudatosan tiltott dolgot cselekszünk. Nem azért teszünk rosszat, mert az rossz, hanem annak ellenére, hogy rossz. Ezzel magyarázható Isten irgalma és kifogyhatatlan megbocsátó szeretete.

Mindabból, amit mondtam, drága fiacskám, vigasztaljon meg az a gondolat, hogy aki igazán szereti Istent és jámbor életet él, nem esik oly könnyen halálos bűnbe, mert akarata, mely a kötelesség felé irányul, nem fodul egyszeriben és teljes mértékben a rossz felé. Mi lehet a bűn? Legfeljebb kisebb hanyagság a küzdelemben, az akarat csekély megrendülése a kísértésben, de még nem az akarat teljes beleegyezése a bűnbe. Ez pedig nem halálos bűn. Csak a rossz kereszények, akik szokásos

bűnben élnek, hajlanak oly könnyen a halálos bűnre, mert nem tudnak ellenállni kisebb vagy nagyobb szenvedélyeiknek és nem hajlandók küzdeni a kísértés ellen.

Végül még ezt akarom megjegyezni. Egyes esetekben a meggyőződés szándékossággal egyesülve súlyos jelleget adhat egy bűnnek. Világosabban: ha például azt hiszed, hogy tíz fillér eltulajdonításával halálos bűnt követsz el, s mégis ellopod, valóban súlyosan vétkezel, mert a dolog önmagában csekély ugyan, de lelkiismereted komoly bűnnek tartja s mégis beleegyezik. Ebből láthatod, hogy a tudatosság és a szándékosság dönti el a bűn súlyosságát, nem pedig maga a dolog.

Ezek a szabályok megmentenek, fiacskám, a súlyos bűntől s az aggályosságtól is.

A betegesen aggályosak ebből sem merítenek nyugalmat. Az ő ál-

lapotuk nem alkalmas a világos ítéletre. Szándékosan megzavarják lelkiismeretüket és nem hallgatnak az okos szóra. Mindenben bűnt, súlyos bűnt látnak. Haszontalanul, fölöslegesen gyötrik lelküket. Ezek a szabályok nem nekik szólnak. A beteg lelkiismeretű emberek forduljanak lelki orvosukhoz, s engedelmeskedjenek feltétlenül és vakon gyóntatójuk szavának. Ez az egyetlen, ami segíthet rajtuk.

A lélek helyzete a bűnbeesés után

Ha engedünk a kísértésnek, ha a lélek szándékosan a gonosz lélek pártjára áll, bekövetkezik a bűn. A halálos bűnbe esett lélek ugyancsak szármalmas helyzetbe jutott! Szomorúbb az állapota Isten és az angyalok szemében, mint az oszlásnak indult holttesté.

A halálos bűn lelki halált, rangvesztést jelent; egy sorba kerülünk

a lázadó angyalokkal. Szent János apostol mondta: „Aki bűnt cselekszik, az ördögtől van”; az Úr Jézus pedig így szólt a bűnösökhöz: „A ti atyátok a sátán.”

Láttuk, hogy a bűn megöli a lelket. A kegyelem állapotában részünk van Isten, Jézus életében, s a Szentlélek lelkünkbe árasztja kegyelmét, miként a szőlővesszőkben is szétárad az életadó nedv; ha ez hiányzik, elszárad, elhal a vessző. Jézus a szőlőtő — amint Ő maga mondta; — mi vagyunk a szőlővesszők; a keresztség, a hit kegyelme egyesít vele; az isteni nedv a Szentlélek Úristen, aki szétárad lelkünkben, élte, megszenteli lelkünket... A halálos bűn elapasztja az isteni nedv szétáramlását a lélekben, megfoszt a megszentelő kegyelemtől, kényszeríti Istent, hogy magunkra hagyjon bennünket, s a lélek, mely elvesztette életét, oszladozó hullává válik. Igaz, feltámadhat újból, visszaszerezheti a

megszentelő kegyelmet, de a halálos bűn állapotában holt. Isten szemében ilyenkor halottak, az örök Bíró előtt bűnösök vagyunk.

A kegyelemtől megfosztott lélek olyan, mint az éltető nedvektől megfosztott szőlővessző; nem hoz sem virágot, sem levelet, sem gyümölcsöt, azaz érdemszerző cselekedetet a mennyország számára. Ha halálos bűn állapotában vagyunk, imádságaink, önmehtagadásaink, jócselekedeteink nem érdemszerzők; kiszáradt ágak vagyunk; a jócselekedetek csak arra jók ilyenkor, hogy előkészítsék szívünket a bűnbánatra és megkönnyítsék a visszatérést Istenhez.

Most már látod, fiacskám, milyen szomorú a halálos bűnben élő lélek állapota, milyen szörnyű, ha szándékos lázadásunkkal minden lelki kincsünket elveszítjük, s ebben a szárnalmas állapotban állunk Isten előtt. Érzékeink kielégítését Isten elvesztésével fizetjük meg! Látod, ugy-e,

milyen szomorú, ha a zöldelő, bőségesen termő szőlőág kiszárad; csak arra jó, hogy tűzre vessék.

Pedig a lelki halálnak ez a szálnalmas állapota még súlyosabbá is válhat; gondolj a szokásos bűnösök helyzetére, akik bűnt bűnre halmoznak, egyre mélyebben merülnek el a bűnben, a bűn megszokásában, a lelki halálban. Amint a vessző elszakad tövétől, amint elveszíti a megszentelő kegyelmet, lelkének életét, minden újabb bűn távolabbra sodorja a lelket élete forrásától, Istentől. Minden újabb bűn homok, mely befödi Jézusnak s az Ő kegyelmének nyomait a megkeresztelt lélekben; rövidebb vagy hosszabb idő multán hitét is elveszti, az utolsó köteléket is elszakítja, mely még az Udvözítőhöz fűzte; átkozott lesz Isten előtt. Egy színen áll a bukott angyalokkal, csak a sátán műveiben leli örömét, nincs már érzéke a jó iránt, csak a rosszat szereti. A szőlővessző, mely kiszá-

radt, most már nem csupán halott, de le is tört a szőlőtőről.

A bűn útja a lépcső, mely a szakadék mélyére vezet; minden egyes lépcsőfokkal távolodunk a napvilágtól, a friss levegőtől, s közelebb jutunk a mélységhez. A jó keresztény ellenben a felfelé vezető lépcsőn halad erényes cselekedeteivel, Jákob létráján, a mennybe vezető úton.

Ha a halálos bűnben élő lélek állapotára ennyire siralmas, ha elveszít reményét az örök boldogságra, bizony teljes hitetlenségre vagy nagy esztelenségre vall, ha nem igyekszik mindenáron gyógyulást találni. Isten őrizzen meg, fiacskám, a halálos bűntől ma és életed minden napján.

Mit cselekszik az, aki halálos bűnt követ el?

Személy szerint hozzájárul ahhoz, ami okot adott az Úr Jézus könnyeire, szorongására, kínszenvedésére.

Elmélkedtél-e már olykor a mi megváltásunk rettenetes titka fölött? Egy Isten szeretetének kimondhatatlan titka ez, aki engedi, hogy bántalmazzák, meggyalázzák, tövissel koronázzák, megostorozzák, halálra ítéljék, keresztre feszítsék a mi rosszáságunk, a mi bűneink engesztelésére.

Amit az Üdvözítő Jézus a bűnös emberiségért szenvedett, azt mind-egyikünkért külön-külön viselte el. Így hát teéért szenvedte el Jézus a fájdalmat és a halált. A te bűneidért, a te lázadásaidért engesztelt, s nem csupán bűneidért általában, hanem minden egyes bűnödért külön-külön... a tegnapiakért s a maiakért is...

Ha úgy érzed, vonz a bűn, ha valami rossz dologra vágyakozol, szállj gondolatban Betlehembe, tekints a kisded Istenemberre, nézd, hogy sír a fájdalomtól, koldus módjára fekszik a hideg, kemény szalmán... Kövesd gondolatban életútján, mely tövisek-

kel, lemondásokkal volt tele... Állj mellette az Olajfák Hegyén, ahol vérrel verítékezett az eljövendő kínok s a te bűneid gondolatára. Hozzád fordul s megkérdi tőled: „Hát még te is vétkezni akarsz?”

Ha a tisztátalanság szelleme akarja leigázní testedet és szívedet, szállj gondolatban Pilátus udvarára és szemléld egy pillanatra a megostorozott, vérrel borított Jézust; kövesd a keresztúton, ahol elesik a fájdalmas sulya alatt... Mi az oka kínjainak? A te bűneid. Menj oda hozzá, ha mersz, és mondd meg neki, hogy te is szenvedélyeid szavát akarod követni. Vétkezni készülsz? Menj fel a Káváriára. S ne feledd, hogy a bűnös az Udvözítő hóhérainak szövetségese, minden bűn egy-egy kalapácsütés, mely keresztre szegezi Jézus élő testét; minden bűnös a gonosz farizeusok társaságából való, akik gúnyos, gyalázó szavakkal illeték Öt; minden bűnös segédkezett

nyujt elvetemült, könyörtelen hóhé-
rainak. Gondolkodj egy kissé, fiacs-
kám, fontold meg egy pillanatra, mit
akarsz tenni... S akkor látni fogod,
milyen irtózatoss dolog a bűn s mi-
lyen következményekkel jár az Ud-
vözítőre, aki érted szenved. Isten, a
végtelen igazságosság, nem találja
soknak Jézus fájdamait, kínszenve-
dését, sőt halálát Ádám vétkének
engesztelésére! Milyen vezeklés jár
akkor a te bűneidért? Mert látod,
Jézus megvátotta ugyan lelkedet ke-
reszthalálával, de a magad bűneiért,
bukásaiért, neked kell vezekelned.

Egész bizonyos, hogyha gondolkod-
nánk egy keveset, nem követnénk el
szándékos súlyos bűnt soha; ha pe-
dig gyarlóságunknál fogva mégis el-
esnénk néha, oly nagy lenne bánat-
unk, hogy semmi más csapás vagy
szerencsétlenség nem tölthetne el ek-
kora fájdalommal.

Ezek után mi a véleményed azok-
ról, akik nyugodtan vétkeznek, mond-

ván: „Nem baj, úgyis meggyónom?”
Ugye te is ostobáknak tartod őket, s kétekedel bűnbánatuk őszinteségében?

Most már láthatod, mit cselekednél, ha tudatosan, szándékosan súlyos bűnt követnél el; látod, milyen gonosz, milyen hálátlan, milyen esztelen a bűnös ember!

A világi életben is szívesebben veszítünk el valami kedves tárgyat, mint egy drága barátot; ehhez arányítva jobb, ha életünket veszítjük el, mint Isten barátságát, jobb, ha magunk szenvedünk egy keveset, mintha hozzájárulunk legdrágább Barátunk fájdalmaihoz, kínjaihoz. Ez a gondolat óvta meg a bűntől a szenteket, akik előttünk jártak a szenvedélyek ellen vívott küzdelemben; ez a gondolat tölti el azokat a lelkeket, akik el akarják érni céljukat: nem a rövid, múló örömet, hanem az örök boldogságot.

Hogyan bünteti Isten a halálos bűnt?

A bűn már a földön elveszi büntetését. Megfosztja az embert nyugalmától s a lelkiismeret békéjétől. A gyötrő lelkifurdalás kiöli szívéből a derűt. Igaz, vannak olyan emberek is, akik nem érznek lelkifurdalást. A szokásos bűnösök — akikről már beszéltem — bűnt bűnre halmoznak, egyre mélyebbre merünek a gonoszságba, s végül teljesen érzéketlenek lesznek minden jó iránt. Isten elhagyja őket; ez a megátalkodott bűnösök, lázadók, romlott lelkek méltó büntetése. A lelkiismeret hangja már nem szólal meg bennük, de sokkal szörnyűbb büntetés vár rájuk: az örök kárhozat.

Az alkalmi bűnösök lelkifurdalásaiktól szenvednek, mely megfosztja őket a békétől s a derűtől, hogy észretérítse őket. A bűnnek még egyéb következményei is vannak. Elhervasztja az ifjú lelket, mint a korai

fagy a virágot. Bizonyos bűnök még külsőleg is nyomot hagynak az emberen: eltűnik arcáról az őszinte mosoly, a tiszta, nyílt tekintet, a derűs öröm; helyébe valami mesterkéltség, zárkózottság kifejezése lép és hamarosan elárulja az erkölcsi bajt, elárulja, hogy a lelkiismeret elvesztette a kegyelem adta szépségét, egyszerűségét, ártatlanságát. Ezek a bűn romboló hatásának jelei, melyek olykor külsőleg is megnyilatkoznak.

Isten ezenkívül igen gyakran különféle szenvedésekkel, betegségekkel, megaláztatásokkal bünteti a bűnöst.

Ha megpróbáltatás ér, ha a fájdalom döngtet kapudon, szállj magadba, fiacskám, és vizsgálj meg lelkiismeretedet, nem vádol-e valamivel. Ha lelkiismereted tiszta, fontold meg, hogy Jézus kínszenvedése óta sokszor a jóknak kell szenvedniök a gonoszokért és az ártatlanok résztvesznek Jézus nagy engesztelő művében az

isteni Gondviselés tervei szerint, s a maguk nagyobb mennyei dicsőségére. Ha viszont lelkiismereted súlyos bűnnel vádol, amelyről Istenen kívül csak te magad tudsz, akkor zúgolódás, türelmetlenség helyett inkább imádjad Istened irgalmas igazságosságát, mely csak azért büntet itt a földön, hogy visszavezessen a jó útra. A megpróbáltatás büntetés vagy próba; ez a szenvedés titka és célja a földön; és bizony sokkal gyakrabban büntetés, mint próba.

De főként az örökkévalóságra halasztja Isten a büntetést. Akkor majd tejes szigorával és feltétlen igazságosságával sujt le a megátalkodott bűnöse. „Távozzatok tőlem, átkozottak az örök tűzre, mely az ördögnek készített s az ő angyalainak.” Szörnyű átok! A megrögzött bűnösök számára Jézus már nem Udvozító, hanem Bíró, aki nem ismer más, csak igazságosságot.

Akkor megbünteti a gonoszakat,

akik nem akartak idejében megtérni, örök kárhozatra ítélvén őket. „Átkozott légy“, mondja, s ez az átok a pokol mélységébe taszítja a bűnöst, a sátán és szövetségesei tanyájára, az örök szenvedésbe. Ott örök tűz égeti, mely soha meg nem emészti áldozatát, mely szüntelenül gyötri a lelket és a testet, a bűn, a lázadás két szövetségését. S ott ég az elkárhozott lélek a szörnyű, áthatolhatatlan sötétségben, mondhatatlan kétségbeesés, kegyetlen önvád és lelki-furdalás kínjai között; gyűlöli önmagát s mindazt, ami bűnbe sodorta; gyűlöli és elátkozza önmagát és az összes teremtményeket, Istent s a könyörtelenül és örökre bezárult mennyországot. Ez a bűnös büntetése az örökkévalóságban.

Milyen esztelenség tehát értelmes teremtmény részéről, ha súlyos bűnével önként ítéli magát ilyen büntetésre. Pedig hány ember követi el ezt az ostobaságot! Hány ember ké-

szíti elő örök kárhozatát, amikor leg-
aljasabb szenvedélyeit is kielégíti!

Gyermekek! — mondta egyszer az
arszi plébános a hittanórán növendé-
keinek — ha azt látnátok, hogy va-
laki fát és gyúlékony anyagokat
gyűjt és kérdésekre azt válaszolná,
hogy tulajdon máglyáját készíti, mit
gondolnátok róla? És ha azt látná-
tok, hogy meg is gyújtja a máglyát
s fölébe áll, mit szólnátok ehhez?
Nos, ha bűnt követünk el, mi is ha-
sonlóan cselekszünk. Nem Isten ta-
szít bennünket a pokolba, mi ma-
gunk taszítjuk oda önmagunkat bű-
neinkkel, örültségeinkkel. Joggal
mondhatja a kárhozott lélek: „Elve-
szítettem Istent, lelkem üdvösségét, a
mennyországot, s mindezt az én vét-
kemből, az én igen nagy vétkem-
ből!” Kétségbeejtő!

Igy bünteti Isten a bűnt, a szán-
dékos lázadást szent törvénye ellen!

Mit tegyen az az ifjú, aki súlyos bűnbe esett?

Ha szerencsétlenségedre súlyos bűnbe estél, azonnal ki kell jutnod a szakadékból, meg kell szabadulnod a bűntől. Egyetlen percet sem szabad veszítened; ha megmaradsz a bűnben, ép oly súlyosan vétkezel, mint amikor bűnbe estél. Ezt nem hangsúlyozhatom eléggé.

Ha figyelmetlenségből elesnél az úton s a sár beszennyezné ruhádat, bizonyára azonnal felkelnél, és szégyenkezve sietnél haza, édesanyádhoz; azt sem bánnád, ha megdorgálna érte. Addig nem lenne nyugtod, míg ruhát nem váltottál és tisztán, elfogadható külsővel nem állhatnál az emberek elé. Így cselekedj akkor is, ha a halálos bűn sarába estél. Mindenáron fel kell kelned s habozás nélkül bocsánatot kell kérned irgalmasszívű Udvözítődtől, hogy lelked megtisztuljon. Ez a szabály nem tűr

kivételt, aki nem tartja meg, ellensége lesz Istennek s vétkezik az első parancs ellen, az istenszeretet parancsa ellen. Ha megmaradsz a bűnben, az istentávolságban, ez azt jelenti, hogy megveted az Ő szeretetét, hogy nem bánt, ha ellensége vagy.

Hogyan szabadulhatunk meg haláltól a halálos büntől? A gyakorlatban két helyzet adódhat; vagy meggyónhatunk azonnal, vagy nem.

A második esetben, ha tehát nem mehetünk azonnal gyónni (s ez gyakran előfordul, különösen olyan gyermekeknél, akik nem járhatnak-kehetnek szabadon, tetszésük szerint), szálljunk magunkba. Gondoljuk meg, mennyire megbántottuk Istent, alázkodjunk meg előtte, és kérjünk őszinte szívből bocsánatot. Forduljunk a jobb lator példájára szégyenkezve de teljes bizalommal az Üdvözítő Jézushoz, akit annyira megbántottunk és megszorítottunk vétünkkel, s könyörögjünk, hogy irántunk

való szeretete és értünk elviselt szenvedése kedvéért bocsásson meg nekünk, méltatlanoknak. Hívjuk segítségül a boldogságos Szűz Máriát, kérjük, nyerje el számunkra Isten irgalmát. Mondjuk el töredelmes szívvel a bűnbánat szavait a lehető legtökéletesebb módon; tehát ne csupán örök üdvösségünk elvesztésének félelme, a megérdemelt büntetéstől való rettegés vezessen bennünket, hanem az a gondolat, hogy lázadásunkkal, engedetlenségünkkel mennyire megsértettük Istent s az Ő szent és igazságos törvényét, milyen nagy fájdalmat okoztunk az Ő szentséges Szívének. Az Egyház tanítása szerint a tökéletes bánat s az az elhatározás, hogy mihelyt lehet, meggyónjuk vétünköt, megtisztítja lelkünket a bűntől, visszaadja a megszentelő kegyelmet, s váratlan halál esetén ha már nem gyónhatnánk meg előzőleg, lelkünk üdvözülni, bármilyen súlyos volt is az a bűn. Visszaélések és té-

védek elkerülése végett azonban az Egyház tiltja a szentáldozást, mielőtt meg nem gyóntuk vétünköt, mielőtt tehát biztosak nem lehetünk a megszentelő kegyelem visszanyeréséről.

Meg kell még jegyeznünk azt is, hogy a jó keresztények, akik általában a kegyelem állapotában vannak s igazán szeretik Jézust, sokkal könnyebben indítanak tökéletes bánatot, mint hinnők; ellenben a szokásos bűnösök, akik távol állnak Isten szeretetétől, bizony nehezen jutnak el a tökéletes bánatig, amely pedig nélkülözhetetlen, ha nem gyóntunk meg. Ime, fiacskám, ezért szükséges, hogy édes meghittségben éljünk Udvözítő Jézusunkkal, gyakran bizonyítsuk előtte szeretetünket az erények gyakorlásával, mert ez a szeretet igazi próbája. Jézus iránti szereteted őriz meg legbiztosabban a halálos büntől s ha gyarlóságból mégis elbuknál, ez segít, hogy azonnal megszabadulj tőle.

Ha azonnal meggyónhatunk, a gyónás az egyetlen biztos eszköz a bűntől való szabadulásra. Milyen jószágos is a mi Jézusunk, nyomban megbocsát nekünk! A gyónás az Úr jószágának és irgalmasságának leghatalmasabb megnyilatkozása, az Üdvözítő végtelen szeretetének kiáradása, mérhetetlen mélysége. Még az Oltáriszentségnél is világosabban mutatja, hogy Isten az irgalmasság Atyja és minden vigasztalás Szerzője.

Bármilyen sok, bármilyen súlyos bűnünk legyen is, vessük vétkeinket a bocsánatnak és irgalmasságnak ebbe a mélységébe, és világért se ismételjük Kain szavait: „Az én bűnöm olyan súlyos, hogy azt Isten nem bocsáthatja meg!”

De visszaélnünk sem szabad az isteni irgalmassággal. Pedig mindazok visszaélnék vele, akik így szólnak: „Ha már egyszer vétkeztem, vétkezhetek másodszor és harmadszor is; egy fáradságba kerül a gyónás.”

Ezek a hálátlan, elfásult lelkek nem méltók a végtelen irgalomra, amelyre számítanak, midőn megsokszorozzák bűneiket. Az ilyenek nem élnek az isteni irgalmassággal, hanem visszaélnék vele; szinte képtelenek az őszinte bánatra, pedig enélkül nincs bűnbocsánat.

Mások ismét csak hiúságukkal törődnek. „Ezt a bűnt nem merem meggyónni — mondják. — Mit szól majd a gyóntatóm?” A jó keresztény nem így beszél, nem így cselekszik. Nem halasztja másnapra komoly ügyeit, de legkevésbé legkomolyabb ügyét: lelke üdvösségének kérdését. Erőt vesz magán és lelkiismerete kedvéért feláldozza hiúságát.

Járuljunk tehát azonnal a bűnbánat szentségéhez és örüljünk, hogy engesztelésül kissé megalázkodhatunk. Ha pedig ott térdelünk Jézus lábainál, Isten szolgája előtt, vádoljuk magunkat lelkiismeretesen és fogadjuk hálásan, alázatosan a feloldo-

zást; ez a bűnös feltámadása. A gyógyás után kerüljük a bünt, sőt a bűnalkalmat is.

Ezek tehát a halálos bűn orvosszerei: vagy a tökéletes bánat azzal az elhatározással, hogy mielőbb meggyónunk, vagy pedig a bűnbánat szentsége a szükséges feltételek mellett. Isten irgalmassága nem egy, vagy több alkalomra adta ezt a gyógyszert; mindannyiszor rendelkezésünkre áll az, valahányszor szükségünk van rá. Milyen végtelen is az Isten jósága! S mi, szegény bűnösök, kik nem szeretjük a rosszat, de elkövetjük, kik szeretjük a jót, de nem tesszük, mennyire hálásak lehetünk Isten határtalan irgalmáért! Csak vissza ne élj, barátom, Isten jóságával; nem teheted büntetlenül; Isteni azért bocsát meg oly könnyen, hogy el ne csüggedj, kétségbe ne ess, ha jófeltételeid ellenére, gyarlóságból újra vétkeznél.

Aki szégyelli, hogy újból meg

kell gyónnia visszaesését, annak halvány fogalma sincs sem Jézus, sem az Anyaszentegyház természetéről. Valahányszor elesik az ember, igyekszik felkelni. Ugyanígy a bűnös is. Nem élhetünk vissza a bűnbánat szentségével, ha kellő lelkülettel fogadjuk, amennyiben őszinte bánattal s azzal a szilárd elhatározással gyónunk, hogy a jövőben kerülni akarjuk a bűnt s a bűnalkalmat. Jegyezd meg jól: a pap feladata küldetése az, hogy az isteni igazságosság eszköze legyen: a pap sohasem állít akadályt az isteni irgalom s a te őszinte bánatod közé.

A főbűnök

Főbűnöknek nevezzük azt a hét bűnös hajlamot, melyből vétkeink fakadnak. Ezek a bűnös hajlamok olyanok, mint a gyümölcstermő fák: a fa a bűnös hajlam, a gyümölcs a hajlamból fakadó bűn. A gőg, a ke-

vélység pl. bűnös hajlam; ha pedig szabadon átengedjük magunkat ennek a hajlamnak, ha gondolatban, szavakban, cselekedetben nyilatkozik meg a kevélységünk, ilyenkor a kevélység bűnébe esünk. Ugyanez áll az irigységre, kapzsiságra, haragra, bujaságra, torkosságra, restségre. S a bennünk elvetett rossz magokból, melyeket az ördög gondoz éjjel-nappal, kikel, kicsírázik, s hatalmasra nő a rossz gyümölcs.

Figyelmeztetni akarlak azonban egy tévedésre, mely általánosan elterjedt az ifjúság körében. Sok fiú azt hiszi, hogy a főbűn egyenlő a halálos bűnnel. Ez szerencsére nincs így: a kevélység, a kapzsiság, a harag stb. bűne lehet halálos és bocsánatos, mint minden más bűn is. Ez a kísérő körülményektől, a már több ízben említett két feltételtől: a tudatosságtól és szándékosságtól függ. Így pl. a kisebb hiúság, az irigység érzése, türelmetlenség, stb. mindez

távollról sem halálos bűn. Annyi bizonyos, hogy az irigység, a harag, stb. kisebb megnyilatkozásai is helytelenek és veszedelmesek, de magukban véve nem lehetnek halálos bűnök.

A bocsánatos bűn és annak következményei

A bűn általában akkor bocsánatos, ha hiányoznak belőle a halálos bűnhöz szükséges feltételek. Ha jól megértetted, mi a halálos bűn, nem lesz nehéz megértened, mi a bocsánatos.

A bocsánatos bűn is mindig engedetlenség Isten vagy az Egyház törvényei ellen, de nem olyan súlyos, hogy ezért elveszítenők Isten kegyelmét. Amint már mondtam, a lélek könnyebb betegsége még nem öli meg a lelket. Mégsem hanyagolhatjuk el úgy, mint a kisebb testi bajt, mert sokkal veszedelmesebb lehet annál. Aquinói Szent Tamás

mondta: „Jobb, ha bármit elszenvedünk, még a halált is, semmint akár csak bocsánatos bűnt is elkövessünk.“

Vannak egészen kis bűnök, szinte alig nevezhetők bűnöknek; vannak azután súlyosabbak és még súlyosabbak, melyek már közel járnak a halálos bűnhöz. Könnyen megérthetjük ezt a fokozatot, ha meggondoljuk, milyen különbség van a kisebb türelmetlenség s a komoly harag között, mely már tetteinkben nyilatkozik meg s ökölrel sújtja a sértőt fel; vagy a tréfás, ártalmatlan füllesztés és a szándékos, arcátlan hazugság között; vagy a jelentéktelen, restségből fakadó s a súlyosabb, tekintélyromboló engedetlenség között; pedig mindezek bocsánatos bűnök. Kerüljük gondosan a bocsánatos bűnöket; a legveszedelmesebb bűnök azok, amelyeket tudatosan, szándékosan követünk el, mondván: „Ez nem súlyos bűn, nem érhet semmi baj.“

Az ilyen bűn már nem egyszerű gyarlóság, hanem szándékos hűtlenség, mely mélyen megszorítja Isten Szívét.

A legnagyobb kárt azonban a bűn megszokása okozza a léleknek. A bocsánatos bűn megszokása lanyhaságot, elpuhultságot, hanyagságot, Isten és a lélek ügyei iránt közömbösséget vált ki a lélekből és csökkenti ellenállóképességét. Tehát könnyen halálos bűnre vezethet.

Óvakodj ezért, fiacskám, a bűn megszokásától, ne bízz abban, hogy csekély dologról van szó. Mindenképpen rossz szokás az. Ne engedd, hogy valamely bűn vagy hiba gyökeret verjen lelkedben. Ha gyarlóságból, vigyázatlanságból kisebb bűnt követesz el, újítsd meg azonnal jófélételeidet s igyekezz megjavulni. Könnyen megszabadulhatsz hibádtól, mely a bűnre vezetett, és nem válik szokássá benned. A kisebb, alkalmi bűnök olyanok, mint a vékony fűszá-

lak, nincs még gyökerük a földben, s könnyen kitéphetjük belőle.

Ne mondd soha, fiacskám: „Kis bűn volt csak.” Megsértenéd-e édesapádat, édesanyádat, vagy legjobb barátodat ezzel a kifogással? Ugye nem. Már pedig Jézust, Istenedet, legjobb Barátodat sérted meg, ha bármily csekély, de szándékos bűnt követsz el. Az ilyen semminek tartott bocsánatos bűnökért is engesztelt Jézus, és igen komolyan vette azokat. Gyűlöld, fiacskám, a bűnt, mindig és mindenekfölött, legyen az bocsánatos vagy halálos; gyűlöld, mert bűn és amint megtudod, hogy bűn, gyűlöld meg, mivel Jézus, a te Udvözítőd is gyűlöli. „Uram — mondta egyszer Szalézi Szent Ferenc — milyen félelmetes a bűn, bármilyen kicsi és könnyű is az!”

Hogyan tisztuljunk meg bocsánatos bűneinktől?

A legfontosabb az, hogy ne szeres-
sük a bűnt, és hogy őszintén meg-
bánjuk. Isten, a végtelen szentség,
bánat nélkül még a bocsánatos bűnt
sem bocsáthatja meg.

Van-e olyan ostoba ember, aki
szereti a fogfájást, vagy a gyomor-
rontást csak azért, mert abba nem
kell belehalni? Lehet-e valaki jó ke-
resztény, ha szereti és megteszi azt,
amit Isten gyűlöl? A bocsánatos bűn
igazi orvosszere az istenszeretet. „Is-
tenem, szeretlek egész szívemből...
Jézusom, Udvözítőm, add, hogy iga-
zán szeresselek!...” Csak az őszinte,
teljesen átélt szeretet törli el a bo-
csánatos bűnöket, még a szándéko-
san elkövetett súlyosabb természe-
tűeket is. Ez az Egyház tanítása, s
ez nagy vigasztalásunkra szolgál
gyarlóságunkban.

Hogy tehát megtisztítsuk lelkiismeretünket a kisebb, alkalmi bűnöktől, indítsuk fel gyakran a szeretetet Isten iránt. Erre a célra s a dolog megkönnyítésére több könnyű, egyszerű eszközt ajánl föl az Egyház. Mondjunk el egy Miatyánkot, vessünk keresztet szenteltvízzel, végezzünk szentséglátogatást, hallgassunk szentmisét, mondjuk el a Confiteort, stb.

A bűnbánat szentsége, mely isteni erejénél fogva eltörli a halálos bűnt, természetesen a bocsánatos bűntől is megtisztít. Nem feltétlenül szükséges ugyan, hogy bocsánatos bűneinket is meggyónjuk, mégis kitűnő szokás, ha ezekről is vádoljuk magunkat. Különösen ifjúkorban hasznos ez az eljárás, mert a bocsánatos bűnök megvallása segít a gyóntatónak a lelki vezetésben, a lélek helyes irányításában, a hanyagságtól és aggályosságtól való megőrzésében. Az ifjúnak is segít a lelkiismeretvizsgálatban; így könnyebben felismerheti gyengesé-

geit, hibáit, rossz hajlamait, amelyeket ki kell irtania.

Kitűnő és igazán keresztényi szokás a gyakori gyónás, akkor is, ha csupán csekély bűnökkel vádolhatjuk magukat Isten ítélőszéke előtt.

A legkiválóbb eszköz, melyet az Úr Jézus kifejezetten azért alapított, hogy megóvjon a halálos büntől, s megtisztítson a bocsánatos büntől, a szentáldozás. Ha jól, helyes szándékkal végezzük szentáldozásunkat, imával készülünk elő az Úr Jézus fogadására és hálaadással fejezzük be ájtatosságunkat, minden valószínűség szerint elkerülhetjük a halálos és bocsánatos bünt egyaránt. Ehhez persze az is szükséges, hogy gyakran áldozzunk: táplálnunk kell lelkünket, de nemcsak azért, hogy életben maradjon, hanem azért is, hogy a Jézussal való egyesülés révén megtisztuljon. Egyes gyermekek és szülők félnek a gyakori szentáldozástól, holott ez a legalkalmasabb eszköz a

gyermekek tisztaságának megóvására, jámborságuk fokozására, ez erősíti meg szívükben Isten és az erény szeretetét, ez segíti át lelküket tisztán és könnyűszerrel a fejlődés nehéz évein s előkészíti őket a becsületos, keresztény életre.

Kézzelfogható tapasztalat igazolja az Egyház mély bölcsességét, mely a korai és gyakori szentáldozást ajánlja a gyermekeknek. Valóban ritka az olyan gyermek, aki, ha lelkébe tekint, ne látná, mekkora előnyt jelent a heti szentáldozás. Sőt igen sokan vannak, akik nem nélkülözhetik a szentáldozást egy hónapon át lelki életük veszélyeztetése nélkül. Ismétlem tehát, hogy minden keresztény ember, legyen az gyermek vagy felnőtt, az Oltáriszentségben találja meg azt az eszközt, mely legbiztosabban megóvjá a halálos bűntől és legtökéletesebben megtisztítja a bocsánatos bűntől. Természetesen így sem leszünk teljesen büntelenek, emberi

gyarlóságunknál fogva ez lehetetlen; de szívünk megtisztul a rossz hajlamoktól, és akaratunk megerősödik. Ha nem szeretjük, nem kívánjuk a bocsánatos bűnt, semmi sem gátolhatja gyakori szentáldozásunkat. Az ilyen eljárás azt jelentené, hogy kerüljük az orvost és a gyógyszert, mely meggyógyíthatná lelkünket.

Befejezés

Végső tanácsom a következő, fiacskám: Igyekezz mindig egyesülve maradni Udvözítő Jézusoddal s az Ő kegyelmének segítségével küzdj napról-napra, s ha kell, minden pillanatban ellenséged, a sátán ellen, aki mindenféle csellel és furfanggal vesztébe akarja sodorni lelkedet. Utasítsd el a kísértést, útald a bűnt, legyen az halálos vagy bocsánatos, mert azzal megsérted Uradat, Istenedet, aki annyira szeretne uralomra jutni szívedben. Imádkozom majd a boldog-

ságos Szűzhöz, a bűnösök menedékéhez s a keresztény ifjak segítségéhez, édesanyjához, hogy rejtjen téged szerető oltalmának palástja alá, hogy óvja meg lelkedet az ellenség minden cselvetése ellenében. Segítsen, hogy valóban méltó légy az igazi boldogságra, arra a boldogságra, melyet a mennyországban készít neked legjobb Barátod, az ő szent Fia, az Udvözítő Jézus.

TARTALOM

A bűn — — — — —	7
Miért kísért meg bennünket az ördög? —	10
Hogyan kísért meg az ördög? — — —	13
Melyek a legveszedelmesebb kísértések	19
A kísértésnek mindig ellenállhatunk —	21
Hogyan előzhetjük meg a kísértéseket?	23
Hogyan küzdjük le szenvedélyeinket? —	31
A kísértés nem bűn — — — — —	37
A bűn — — — — —	42
Mikor és hogyan lesz a bűn halálossá —	44
A lélek helyzete a bűnbeesés után — —	50
Mit cselekszik az, aki halálos bűnt követ el? — — — — —	54
Hogyan bünteti Isten a halálos bűnt? —	59
Mit tegyen az az ifjú, aki súlyos bűnbe esett? — — — — —	64
A főbűnök — — — — —	71
A bocsánatos bűn és annak következményei	73
Hogyan tisztuljunk meg bocsánatos bűneinktől? — — — — —	77
Befejezés — — — — —	81

LELKIÉLET KISKÖNYVEI

63. Erdey Ferenc

ENGESZTELŐ ÉGI ANYÁNK, MÁRIA

130 oldal, alapár 2.— P

64. M. Sombor J. Gertrud

ARANYSZIV GONDOLATOK A JÓSÁGRÓL

106 oldal, alapár 1.60 P

65. Liguori Szent Alfonz

GONDOLATKINCSEK

48 oldal, alapár —.80 P

66. De Ségur

A KISÉRTÉS ÉS A BŰN GYAKORLATI TANÁCSOK

82 oldal, alapár 1.30 P

67. Newman

A SZŰZANYA HÓNAPJA

123 oldal, alapár 1.80 P

